

minum existimatio quàm iustitia, qua se quisq; humiliat pœnitendo.
 Vnde non solum cum agitur pœnitentia, uerũ etiam ut agatur dei mi-
 sericordia est necessaria. Alioquin nõ diceret Apostolus de quibusdã:
 Ne forte det illis deus pœnitentiã. Et ut Petrus amare fletet, præmisit
 Euangelista & ait: Respexit eum dominus. Iudicet ergo seipsum homo
 uoluntate dum potest, & mores conuertat in melius, ne cũ iam nõ po-
 terit, etiam præter uoluntatẽ à domino iudicetur. Et cum in se protulerit
 seuerissimæ medicinæ, sed tamen medicinæ sententiam, ueniat ad an-
 tistites, per quos illi in ecclesia clauis ministrantur, & tanq; bonus inci-
 piens esse filius, maternorũ membrorũ ordine custodito à præpositis
 sacramentorũ accipiat satisfactionis suæ modũ, & supplex. Id tamẽ agat
 quod nõ solũ ipsi prosit ad recipiendã salutẽ, sed etiam cæteris ad exẽ-
 plum, ut si peccatũ eius non solũ in graue eius malũ, sed etiam in tanto
 scandalo aliorũ est, atq; hoc expedire utilitati ecclesiæ uideat ac plebis,
 agere pœnitentiã nõ recuset. Non resistat, ne cæteri & mortiferæ plagæ
 per pudorẽ addat tumorẽ. Meminerit semper, Quia deus superbis resi-
 stit, humilibus autẽ dat gratiam. Quid enim infelicius, quid peruersius
 q; de ipso uulnere quod latere nõ potest nõ erubescere, & de ligatura
 plus erubescere. Nemo arbitretur ppter ea se consiliũ salubre huius pœ-
 nitentiæ debere contemnere, quia multos forte aduertit & nouit ad sa-
 cramenta altaris accedere, quorũ talia crimina nõ ignorat. Multi enim
 corriguntur ut Petrus, multi tolerantur ut Iudas, multi nesciuntur do-
 nec ueniet dñs & inluminabit abscondita tenebrarũ & manifestabit co-
 gitationes cordis. Nã pleriq; ppter ea nolũt alios accusare, quia se per
 illos cupiunt excusare. Pleriq; autẽ boni Christiani propterea tacent, &
 sufferunt aliorũ peccata quæ nouerunt, quia documẽtis sæpe destituũ-
 tur, ut ea quæ ipsi sciunt iudicibus ecclesiasticis probari possint. Quãuis
 enim uera sint quædã, nõ tamen iudici facile credẽda sunt, nisi certis in-
 dicijs demonstrantur. Nos uero à cõmunionẽ quẽq; phibere nõ pos-
 sumus, q;uis hæc prohibitio nondum sit mortalis, sed medicinalis, nisi
 aut sponte cõfessum, aut aliquo siue seculari, siue ecclesiastico iudicio ac-
 cusatum atq; conuictũ. Quis enim sibi utrumq; audet assumere, ut cui-
 quam ipse sit & accusator & iudex? Non enim temere & quomodoli-
 bet, sed per iudicium ab ecclesiæ cõmunionẽ separandi sunt mali, ut si p
 iudicium auferri non possint, tolerantur potius uelut palea cum tritico
 usq; ad ultimum uentilabrum, uel pisces mali cum bonis, usq; ad segre-
 gationem quæ futura est in litore, hoc est in fine seculi. Pleriq; autem at-
 tendũt multos etiã in ipsis honoribus ecclesiasticis præpositorũ & mi-
 nistrorum, non congruenter uiuere sermonibus & sacramẽtis quæ per
 eos populis ministrantur. O miseros homines qui eos intuendo Chris-

præpositi farinorũ sũt

*Et hæc prima
 ria causa fuit
 instituẽde pu-
 blicæ satisfac-
 tiõis siue pœ-
 nitentiæ.*

*Ad tẽde lector
 quod dicit, cõ-
 siliũ salubre.*

*Hoc quosdam
 retrahat à
 pub. pœniten-
 tiã.*

*Accusabãtur
 apud ecclesiã
 homines.*

*Documẽtis et
 testimonijs cõ-
 uincebantur.*

*Quos olim ex
 cõmunicarit
 ecclesiã.*

Iudicium.

*Alterũ qd re-
 trahat quos-
 dã ab agenda
 publica pœni-
 tentiã.*

Peccatum sacrificiorũ semp fuit abnoxium laicis. Ibi obliuiscuntur